

BOGOLJUB

TUJINI

Stev.17., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, dne 25. aprila 1948.

PROŠNJI DNEVI

Desetletna Marija je trpetaje gledala na mater, ki je ležala na smrt bolna v hudi vročini. Njena tresoča se ročica je ležala na odeji, kot bi hotela zadržati materino srce, ki je divje utripalo kot ptiček, ki hoče uiti iz kletke. Še bolj se je prestrašil otrok, ko je zdravnik rekel stražniku: "Jaz sem storil vse, kar je bilo v moji moči." Njen pogled je splaval na križ nad materino posteljo. Kolikokrat jo z materjo že klečala pred tem križem. Pred vsako spovedjo ji je mati pred tem križem pomagala natančno si izprašati vest. Kako proseče so sedaj zrle na križ materine oči, ko je morala nesti sama tako težki križ.

Tedaj se obrne mala Marija k zdravniku: "Niste še storili vsega, kar je v vaši moči, gospod zdravnik! Molite z menoj, lepo prosim!"

Stari zdravnik je ginjen sklenil roke, ko je mala Marija pokleknila pred križ nad posteljo in zaupno kot dragemu očetu rekla: "Ljubi Bog, ozdravi mater! Zdravnik je naredil kar je mogel, ti pa moreš vse. Ti jo lahko tudi ozdraviš. Mi matere ne moremo pogrešati. Vem, da lahko pomagaš in tudi boš pomagal. Amen Amen."

Ko je zdravnik proti večeru prišel bolnico pogledat, je z začudenjem opazil, kako mirno diha. Vročina je padla, nevarnost je bila premagana. Mala Marija je sedela s sklenjenimi rokami pri materini postelji kot angel varuh na straži.

Danes se ozdravljena mati vsak dan zahvaljuje Bogu, da je uslišal otroka, ki je molil s tako velikim zaupanjem. Mala Marija pa ve, da tisti, ki trdno v Boga zaupa, ziđa na trdno skalo.

Zidajmo na to skalo tudi mi. Sv. Cerkev nas v prošnjih dneh kar naprej prepričuje, kako veliko moč ima pred Bogom zaupna neodjenljiva molitev dobrih ljudi. Na zgledu iz stare zavze nam kaže v berilu, kako Bog usliši molitev. Na Jezusovi besedi v evangeliju spet kaže, da bo Bog - ki je vendar najboljši oče slišal in uslišal, kar ga njegovi otroci prosijo.

Če Bog preizkuša nas vztrajnost že dolga leta, ne opešajmo. Pokažimo z vztrajno, podvojeno gorečo molitvijo, da samo Vanj zaupamo in samo od Njega rešitve pričakujemo. Ne dvomimo, ne obupujmo! Bog vidi našo stisko, vidi in sliši naše trpljenje in naše prošnje. Določil je čas preizkušnje. Je bomo ta čas junaško prenesli, v zaupni molitvi vztrajali, bo Njegovo uslišanje veliko in bogato nad vse naše pričakovanje.

Če zemeljski oče ne odreče otroku kruha, če ga prosi, zaupajmo, verujmo, da tudi nebeški oče ne bo odrekel svojim otrokom tega, kar ga prosijo, če je to njim v korist in ne v škodo.

Letošnji prošnji dnevi, že tretji v begunstvu, naj nam vero v uslišanje in uspeh vztrajne in zaupne molitve spet znova požive. Naša molitev in prošnja ne sme odnehati, dokler se dobri Oče v nebesih ne bo sklonil k nam in nam z uslišanjem dokazal, da ni bil še nikdo osramočen, kdor je vztrajno in zaupno se zatekal k njemu.

ZAVSAK DAN

Pravičnost.

Pravičnost je ena izmed kreposti, ki jo današnji svet najbolj tepta. Ne le, da ne poznamo pravičnosti nasproti Bogu, kateremu se upiramo, ko bi mu kot njegove stavri morali služiti, tudi do sebe nismo pravični, ker gledamo samo telo, duši pa ne damo tega, do česar ima pravico.

Prav tako pa se dnevno tepta pravičnost do bližnjega. Ta krepost zahteva, da vedno damo in priznamo bližnjemu, kar mu po pravici gre. Tako ta krepost zahteva, da vsak posameznik da skupnosti, kar ji gre. Da se ne odteguje dolžnostim, ki jih ima do skupnosti, da ne skuša od skupnosti s prevaro ali lažjo dobiti tega, kar bi sicer dobili drugi, ki so v večji potrebi.

Obratno pa je tudi skupnost po pravičnosti dolžna gledati, da deli bremena in dobrote vsem enako in ne-pristransko.

Pravičnost med posamezniki je najbolj padla. Ne drži več nobena pogodba, nobena beseda. Danes imajo ljudje za spretnost, iznajdljivost, modrost, če drugega ukanijo pri kupčiji, menjavi ali kakorkoli. Vsaka goljufija, tatvina, oderuštvo je napaka proti čednosti pravičnost. Kdor hoče to krepost imeti, biti pravičen pred Bogom, mora vedno, v še tako težkih slučajih dati in priznati vsakemu, kar mu gre. Tudi dobro ime in čast in poštenje, ki so tako lahkomišelnó jemlje in ubija.

Tudi med posameznimi stanovi je pravičnost potrebna. Delodajalec je v vesti po pravičnosti dolžan delo pošteno plačati, da se delavec more človeka vredno preživeti. Na drugi strani pa je delavec dolžan iz pravičnosti delo vestno izvršiti. Ne le izrabiti delavnih ur, ki so predpisane in čim manj narediti, ampak z vso natančnostjo in vestnostjo storiti, kar je v njegovi moči.

En stan ne sme nastopati in škodovati drugemu stanu in celi družbi. Tudi tu velja pravičnost, čeprav jo skušajo pokopati.

Kdor hoče biti kristjan, to krepost mora poznati povsod v zasebnem in javnem življenju.

Pravičnost zahteva tudi povračilo in kazen za slaba dela. Vendar ne tako, da bi človek, ki mu je bila krivica storjena, sam povračal. Bog in od Njega postavljena oblast je tista, ki mora gledati, da je vsaka krivica kaznovana. Ta kaznovalna pravičnost ne sme delati izjeme. Ne sme imeti pri nekom nekaj za čednost, pri drugem pa isto za greh.

Če hočemo, da bo svet stal na temelju pravice, potem na ta temelj postavimo najprej sebe. Bodimo povsod tankovestno pravični. Pravični tudi v sodbah, tudi v besedah. Kdor pravičnosti tu ne pozna, jo tudi v dejanju nikdar ne bo poznal. Ni zadosti samo zatrjevati, da smo za pravičnost povsod, pokažimo s svojim vsakdanjim življenjem, s svojimi deli, potem nam bo svet verjel in se od nas učil.

NAŠIM DELETOM

Kaj neki me čaka v novem življenju nepoznane tujine? Ali bom lahko toliko zaslužila, da ne bom trpela pomanjkanja? Tako se sprašuje marsikatera izmed deklet, ki nameravajo na tuje. Bog ve, koliko pa je takih, ki se sprašujejo dalje, ki jih skrbi - tverska osamljenost in pomanjkanje dušne hrane?

Če je človek zdrav, ne zna ceniti zdravja, ne ve, kaj je bolezen. Če živi v izobilju, ne zna ceniti kruha, ne ve, kaj je lakota. Tlesno lakoto smo v teh treh letih že občutile, duhovne lakote pa ni bilo. Naše duše so imele vsega v izobilju, zato je ta skrb nekako zamrla v nas. V tujini bo prav obratno. Za telo bo poskrbljeno, verjetno pa bo stradala duša.

Zato je prav, drago dekle, da se z vso resnostjo zamisli-
va v novo življenje, v novo okolje, ki ne bo prav nič naklonjeno
našemu katoliškemu prepričanju. Ali bo v bližini cerkvice, v kato-
ri bom lahko opravila sv. spoved in pristopila k obhajilni mizi?
Zelo verjetno, da bodo v tem velike težave. Če pa bo vse to, se
lahko zgodi, da mi slab vpliv okolice zamori želje po vsej dušni
hrani. Lahko začnem smatrati vse take zadeve za nepotrebne in
jih odklanjам kot bolnica, ki ne čuti nobenega poželjenja po jedi.

Tudi notranje življenje mora imeti, če ga hočemo držati
na višini, vsak dan močno hrano. Se spominjaš Jezusovih besed?
Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz
božjih ust. To je velika resnica, vredna, da se danes ob njej
ustaviva. Božja beseda bo ohranjala naše notranje življenje. Bož-
ja beseda bo budila v nas želje po sv. maši, sv. spovedi in sv.
obhajilu. V božji besedi so Jezusove resnice, Njegov nauk in Nje-
gov vzgled. Iz nje izžareva vsa Jezusova osebnost, ki človeka
priklepa nase. Čim globlje razmišljamo Njegovo veličino, tem bolj
spoštujemo naše vsakdanje dolžnosti do Njega, bližnjega in seboj.
tem lažje jih moremo izpolnjevati.

Če to velja za redne razmere, koliko bolj šele za emi-
gracijo. Beseda sveta, beseda hudobnega duha bo okrog tebe dan
za dnem, uro za uro. Govorila ti bo z zapeljivim glasom, te va-
bila z neprestanimi slabimi vzgledi. Po časopisu, kinu in na vse
mogoče načine bo zastrupljala tvojo dušo.

Ali boš dopustila, da ob tem šumu zmateriaziranega
sveta zamre v tvoji duši želja po božji besedi? Nikakor! Če se
boš trudila za zaklade, ki jih uničita molj in rja, koliko več
pržnje boš posvečala duši, ki je večna.

Premisliva skupaj, kako bi se kljub težkočam mogla ohra-
niti na višini in ostati verno slovensko dekle.

Mogoče boš tako srečna, da boš prišla na faro, ki bo
imela slovenskega duhovnika. Tedaj vem, da ne boš zamudila nobene
prilike in se pridno udeleževala pridig. Pa ne le poslušala. Pri-
poročam ti, da si vsak dan določiš nekaj časa tudi za premišlje-
vanje. V tihih trenutkih se poglobljaj v verske resnice. Pomisli,
kako je s tvojim duhovnim življenjem, kaj bo treba izboljšati, v
čem kreniti na drugo pot. - Če bo govoril duhovnik v tujem jeziku,
se pridig kljub temu udeležuj. Tvoja dobra volja bo blagoslovlje-
na in vsaka beseda, ki jo boš morda le razumela, bo obrodila sad.

Rada boš o svojih doživetjih, o svojem veselju in trp-
ljenju, kramljala s svojo znanko. Izberi si za to verno dekle, pa
se z njo pogovori tudi o verskih stvareh. S tem boš koristila
ti njej in ona tebi.

Če boš tako srečna, da vas bo več skupaj, se ne pozabi-
te od časa do časa zbirati. Pogovorite se tedaj o svojih težavah
in nevarnostih in skupno razmišljajte tudi kaj verskega. Taki
družbi bodo veljale Jezusove besede: Kjer sta dva ali trije zbra-
ni v mojem imenu, sem jaz sredi med njimi. Jezus bo tisti, ki bo
vodil vaše besede, da boste dobile čim več dušne hrane v medse-
bojnem razgovoru.

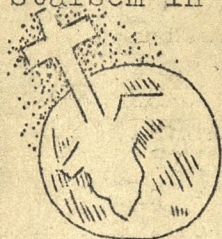
Dobro znanko ti lahko nadomesti knjiga. Misli že sedaj
na to in si preskrbi nekaj dobrega beriva. Vsak dan preberi vsaj
nekaj vrstic. Beri počasi in s premislekom. Kakor ne koristi hra-

na, ki je dobro ne prebaviš, tako o ostane brez vrednosti berivo, ki ga le bežno pregledaš.

Prav gotovo boš našla tudi nekaj časa, da se boš lahko zamislila v kako skrivnost rožnega venca ali postajo križevega pota. Tudi tako premišljevanje bo živa beseda božja, od katere boš imela lahko več koristi, kot od najlepše pridige. V premišljevanju ti bo govoril sam sv. Duh. Celó nabožna slika ti lahko nudi vsebinsko za versko razmišljanje. Pogled na Brezmadežno te bo opominjal na najlepšo dekliško krepost, katero dekcle v svetu tako težko ohranjajo.

Drago dekcle! Sad najinega današnjega premišljevanja naj bo sklep, da naju na poti skozi negotovo bodočnost ne bo razjedala le skrb za tostransko življenje. Neprestano hočeva skrbeti tudi za svojo duhovno rast. Tako bomo dosegli svoj cilj in ostale verne Slovenke v ponos ljubljnim staršem in dragi slovenski domovini.

KATOLIŠKI

MISIJONI

TEMELJ.

PO MISIJONSKEM SVETU.

Ko gre človek na duhovno vaje ali na misijon z namenom, da bo spet prav uredil svoje življenje, sliši resnobne besede o človekovem namenu, o njegovem večnostnem cilju. In če gre vsako leto na duhovne vaje, bo v tej ali oni obliki vedno znova slišal resnice.

Čemu je to potrebno? Zelo je potrebno. Če hoče kdo prav urediti svoje življenje, mora nujno spoznati in se znova poglobljati v glavni namen svojega življenja. Kako naj uredi prav svoje delo, zasebno in družabno življenje, če pa ne ve namena vsemu. Ko vidi jasno pred seboj glavni cilj, glavni namen, h kateremu mora vse težiti, h kateremu mora biti vse naravnano, potem se vse drugo lahko uredi vsaj v dobrih sklepih. Če pa cilja ne pozna ali pa zgreši, je več ali manj vse drugo zgrešeno.

Kot v življenju posameznika, tako je v življenju vsega naroda, vsega sveta potrebno, da se odkrije vsaki stvari pravi namen. Le tako je mogoče izbrati prava sredstva in le tako je mogoče tudi izpričati upravičenost obstoja tiste stvari.

Tako je tudi z misijonstvom. To želimo vemo, da je ena od obeh nalog Cerkve. Zdaj pa nam gre za to, da odkrijemo misijonskemu delu pravi namen, ki nam mora biti vedno pred očmi, da bomo vse drugo prav razumeli. Obenem pa

PRVI RODEZIJSKI NOVOMAŠNIK je lansko leto stopil pred Gospodov oltar. "The Tablet" je o tem pomembnem dogodku pisal sledeče (15.nov.47.): "...Nepozabno in nepopisljivo je bilo veselje domačinov, ki so ga izrazili z glasnim, svetopisemskim: "Aah!", ko so tuji misijonarji pred njihovim rojstvom, črnim novoposvečencem, spoštljivo poklekali in mu poljubljali roko. Več jih je naučilo to sveto doživeti kot cela vrsta pridig."

KAKO SE CERKEV AKOMODIRA. Kongregacija, Frančiškank Marijinih Misijonark (FMM), je predpisala za anamske postulantke posebno obleko, kateri bi se redovnice po Evropi gotovo smejale: modro-zeleno črtasto kratko krilo preko belih svilenih hlač. Pajčolan pa je za menjal črn svilen turban, dočim so v noge bose. - Po noviciatu in obljubah pa sprejmejo postulantke seveda belo obleko frančiškank.

- : -

ta cilj tudi izpričuje pravice in nujnost tega poslanstva: mu daje notranji razlog.

Če nam bo ta temelj jasen, potem bo lahko ugovarjati govoricam proti misijonskemu delu, bo lahko dobiti prave, zdrave pojme o vseh najrazličnejših vprašanjih, ki se tičejo misijonstva.

Zanima nas, kaj o tem pravi sveta Cerkev. Papež Pij XI. nam kar kratko odgovarja: "KAJ DRUGEGA, PROSIMO, NAMERAVAJO MISIJONI KOT TO, DA SE SVETA KRISTUSOVA CERKEV V TEH NEIZMERNIH POKRAJINAH USTANAVLJA IN UTRJUJE?" In iz česa bo danes Cerkev obstojala pri poganih, če ne iz vseh onih prvin, iz katerih se je nekdaj pri nas razvila, to je iz domačega ljudstva in duhovnikov vsake pokrajine, iz domačih redovnikov in redovnic." Kratke besede, pa velike vsebine. Premislimo jih!

Rekli smo že, da je Cerkev dalje živoči Kristus s poslanstvom, ki vodi ljudi k zveličanju. To je namen vsega dela Cerkve v tistem kraju, kjer Cerkev že obstoji.

Kaj pa v krajih, kjer Cerkve še ni? In teh krajev je pa veliko, to je ves misijonski svet, kot ga imenujemo. - Samo po sebi je razumljivo, da Cerkev tam, kjer je še ni, ne more voditi ljudi k zveličanju. Najprej mora priti v tiste kraje, potem bo šelo mogla vršiti svoje poslanstvo. Zato si mora Cerkev v krajih, kjer je že, poleg tega dela, da duše, ki v tistih krajih žive, vodi k zveličanju, prizadevati, da se bo preselila še v kraje, kjer je ni. To pa je ravno misijonsko delo. Z misijonskim delom se Cerkev presaja kot vidna družba v kraje, kjer je še ni, da bo mogla tudi tam, ko bo že presajena, z nevidnimi milostmi voditi duše k večnemu zveličanju.

Zato pravi papež, da noče Cerkev, z misijonskim delom nič drugega, kot da se v teh neizmernih pokrajinah ustanavlja in utrjuje. (Nadaljevanje.)

UBOGE MATERE, UBOGI OTROCI! Uboge matere! Ubogi otroci!

Ni dolgo tega, ko je prišel k meni nek kristjan. - "Ste že slišali, oče? Žena našega poganskega soseda se je zastrupila!"

"Zastrupila? Zakaj?"

"Bela se je svojega dražljivega moža"

"Kje je?"

"Je že mrtva!"

"Ali je imela kaj otrok?"

"Da, pet!"

"Moj Bog! Uboge sirote!"

JAPONSKI CESAR je pred nedavnim obiskal zavod misijonskih sester v Akita, kjer je našlo streho na stotine starih ljudi, sirot in bombardirancev. Na povedani četrtturni obisk visokega gosta se je po njegovi želji zavlekel na eno uro. Tudi cesarica je preživela triurni obisk v nekem samostanu sester Srca Jezusovega. - To so doživetja, ki so najboljše vabilo japonskega naroda v naročje krščanstva.

NAD 800 SVETNIŠKIH PROCESOV rešuje trenutno rimska kongregacija obredov. Zastopani so med oltarnimi kandidati vsi poklici, vse dežele in vse rase. Veliko zanimanje vzbuja severnoameriška Indijanka Katarina Techakwita.

IRSKA - "DEŽELA SVETNIKOV"

- je tudi dežela misijonarjev. Dasi ima komaj 3-4 milijone prebivalcev, je v preteklem letu poslala v misijone 500 svojih sinov in hčera, od teh 239 duhovnikov. - Razume potrebo našega časa in se ne boji žrtev.

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje.)

Cerkev rešuje omiko.....

Ona je bila tista sila, ki je rešila duševne vrednote in umetnost antične omike poznejšim rodovom. - Tisočletno duševno delo Grške in Rima je bilo človeštvu oteto in poglobljeno. -

Krščanstvo in Cerkev seveda nimata naloge gojiti omike ali jo vzdrževati, ker poslanstvo Cerkve ni od tega sveta, vendar Cerkev ni bila nikoli sovražna kulturnemu napredku, ker je tudi vera sama na sebi omika in je Cerkev znanost in umetnost vedno pospeševala. - Mnogokrat je Cerkev duševno in splošno človeško znanost celo stopnjevala, da ni ostalo človeštvo na prvotni, nezadovoljivi stopnji. -

Splošno je bilo vedno tako, da je povsod, kjer se je krščanstvo vkoreninilo v zemsko življenje duš, raslo čudežno drevo božjega kraljestva, katerega blagoslovljeno delovanje je takoj pokazalo dragocene sadove vseh resnično vrednih človeških misli, dejanj, umetnosti, znanosti, raziskovanj in odkritij. - V krščanstvu ni nikoli bilo zapostavljano ali preganjano, kar je bilo veliko, dobro in lepo. - Vse je moralo vedno biti presojan na pravem mestu tako, da je bil povsod prvi Bog in njegovo starstvo in nato je dobilo prostor še drugo, kar je po božji Modrosti človeštvu dodeljeno.

Na ta način je delovalo krščanstvo kot zdravilno sredstvo proti propadanju kulture in je bilo vedno - sveži vrelc napredku človeštva.

To delovanje krščanstva se je najbolj sijajno pokazalo ob propadu rimskega cesarstva ter ob uri usodnega preokreta v zahodnih deželah, ko je novi svet germanizma vdrl v kulturni krog Sredozemlja.

Zlom omike v tem času je bil neizbežen in bi bil nastal, da ni Cerkev nastopila kot rešiteljica omike. - Tedaj se je ravno očitno pokazalo ogromno delo ohranjanja vsega dobrega po stvarilni moči mladega krščanstva. Samo krščanstvu se je posrečilo spraviti v sklad duševno veličino Grkov in Rimljanov z neizrabljeno naravno silo Germanov. - Držno je bilo to delo, ali združenje dobrega in divjega je bilo izvršeno prav po krščanstvu. To zgodovinsko dejstvo je bilo ogromnega pomena, ker iz tega gre v silovitem poletu človeštvo v luči kulture dalje v srednji vek - pod zastavo križa. -

Da, konec časa je pomenilo vse to, pa le starega trdnega - zato začetek novega, močnega in veliko vrednega časa, katerega simbol - znak je križ Kristusov.

Pod južnim soncem.

Značilno za vladanje božje Previdnosti je, da je Cerkev vedno, kadar prezaposlena s težkimi in velikimi nalogami, poleg tega ovirana še z notranjimi težavami. - S tem hoče Bog dokazati, da uspehi Cerkve katere doseže, niso od tega sveta - ampak edino in samo Njegova zmaga. - Kako zmotno je mnenje, da ta ali oni tako umno vodi Cerkev - vodi jo vedno samo božja Previdnost, ljudje pa smo samo orodje v rokah Gospodovih. -

(Dalje prihodnjič.)

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje.)

S tem je bila prva pevška vaja končana. Veseli in dobro razpoloženi so pevci odšli.

Gospod župnik Janez je imel namen, da bo povedal samo par besed za uvod, nato pa pustil pevce same, ker je imel še nekaj brevirja, ki ga je hotel končati. Ko je pa Cilka začela s svojim razlaganjem, mu je bilo tako po godu, da je ostal do konca vaje.

"Veš, Cilka", je začel gospod župnik, ko sta ostala sama, "mislil sem takoj po svojem uvodu oditi. Ko si pa začela z razlago, me je tako zanimalo, da sem vztrajal do konca. Zelo sem navdušen in upam, da nam boš vzgojila novih pevcev. Blaževi so bili prevzetni, oholi, ošabni in domišljavi. Blaž je moral mnogo pretrpeti zaradi njih."

"Tega sem se naučila pri sestrah. Ker se je v samostanu dobro obneslo, upam, da se bo tudi tu. Pevca je treba tudi srčno izobraziti, posebno cerkvenega pevca," je pojasnila Cilka.

"Če prav razumem, potem bo šla vzgoja naših novih pevcev v treh smereh: srčna izobrazba, teorija in petje samo."

"Da, to je moj namen, gospod župnik," je dejala Cilka. "Vsakoga nekaj in vedno kaj novega, da se pevci ne dolgočasijo in da petje vzljubijo."

"Toda kam bomo s tolikimi pevci?" je skrbelo gospoda župnika.

"Ne skrbite. Nekaj jih bo odpadlo zaradi teorije, nekaj pa zaradi glasov. Ni vse veselje do stvari in dobra volja. Kogar Bog ne pokliče, ne bo nikdar pevec. Vsak dober pevec mora imeti dar za petje, ki ga deli Bog - Stvarnik, mora imeti posluš in glas, brez tega ni pevca. Da bi imela pa vsi novi pevci vse te talente, je pa nemogoče."

"Veš, Cilka," je zopet povzel besedo gospod župnik, "bal sem se, da jih boš kar enostavno nekaj odslovila in da jim boš že danes rekla, da jih je preveč."

"Bog ne daj! Ob tolikem številu imam krasno izbiro glasov. Kdor bo pa čutil, da ni rojen pevec, bo sam polagoma odpadel. Tudi tu veljajo besede: Veliko je poklicanih, a malo izvoljenih."

3.

Po preteku treh mesecev je Cilkin zbor štel nekaj več kot 50 pevcev in pevk. Bil je zbor, kot ga gospod župnik Janez, kljub svojim več kot šestdesetim letom in kljub službovanju na mnogih farah, še ni videl.

Vzgoja se je razvijala kot jo je ob začetku napovedovala Cilka. Iz velikega števila "pevcev", ki so se udeležili prvih vaj, je izbrala najboljše glasove, jim posvetila še svojo posebno skrb in vzgojo.

Toda, to ni bil samo zbor pevcev, ampak tudi zbor ubogljivih, discipliniranih, točnih in požrtvovalnih ljudi, ki niso odpovedali niti v najtežjih trenutkih.

Najprej so nastopili pri šmarnicah. Vsak večer so imeli dovolj prilike, da so vežbali svoje glasove. Vedno je bil zbran ves zbor, kar se je pri starih pevcih malokdaj zgodilo v največjih praznikih.

Na praznik Presvetega Rešnjega Telesa, so se prvič javno pokazali in so tudi že najtežje pesmi kar dobro zapeli.

Lepo so se pripravili tudi na farno žegnanje. Bolj ko so bili izvežbani, več veselja so imeli. Sedaj jih je Cilka že dobro poznala. Ne samo po glasu kot pevce, ampak tudi po značaju, po njihovih dobrih in slabih straneh. Zato je pa vzgajala vsakega posebej. Z vsakim je znala ravnati, vsakemu je znala govoriti.

Višek njihovega nastopa pa je bil ob birmi, ki je bila tisto leto v fari Marijinega Vnebovzvetja.

Naučili so se več lepih pesmi za podoknico gospodu škofu. Preizkusni kamen je bila pa pozdravna pesem ob vходу gospoda škofa v cerkev: "Ti si Peter skala", nato pa latinska angelska maša.

Cilka je bila v velikih skrbih, a tega ni pevcem pokazala, ampak jim je dajala poguma in navdušenosti. Toda pevci so svoje naloge prav dobro, če ne odlično rešili.

Za neko nedeljo popoldne po krščanskem nauku je povabil gospod župnik Janez vse pevce v farno dvorano in jim pripravil malo presenečenja - odlično malico. Ko so bili pevci na višku razpoloženja, je gospod župnik Janez vstal. Vse je utihnilo, gospod župnik je pa začel z govorom, za katerega se je tako lepo pripravil, da ga pevci še niso nikoli slišali tako lepo govoriti. Ob pogledu na te mlade ljudi, je bil med govorom kar ganjen. Tudi Cilka je bila zelo ganjena, pa ne zaradi svojih uspehov ali pa zaradi svojih pevcev. Dobro jih je poznala kaj zmorejo in česa ne, toda ganilo jo je dejstvo, da je s svojimi pevci tako naravnost osrečila starca gospoda župnika Janeza Smrekarja.

Ko je gospod župnik Janez v svojem govoru pohvalil pevce in vse njihove vrline, ter pohvalil vsak njihov nastop posebej, je govor zaključil sledeče:

"Naša gospodična Cilka, ki vodi vaš zbor, se bo v jeseni poslovila od nas. Želim in hočem, da se tudi mi vsi: pevci in vsa fara, dostojno poslovijo od nje. Zato bomo na praznik Marijinega rojstva - na Mali Šmaren priredili velik cerkveni pevski koncert. Obsegal bo pesmi celoga cerkvenega leta: od adventa do zadnje nedelje po binkošti. Tri mesece nas loči od tega koncerta in upam, da bo časa dovolj, da bo koncert na višku. Povabili bomo nanj tudi gospode iz mesta, ki se na petje razumejo."

Ko je gospod župnik končal, so bili pevci za njegovo misel silno navdušeni. prosili so Cilko, naj jim taktira pesem: "Ti si Peter skala", ki jim je od vsch najbolj ugajala. Seveda jim ni mogla odreči.

Veseli in navdušeni so se pevci še pred mrakom razšli.

4.

Poletni meseci so hitro minuli, za naše pevce še prehitro.

Pevski koncert se je približal.

Vršile so se zadnje priprave.

Katoliški listi so že prinesli spored koncerta in vabilo k udeležbi.

Cilka je bila kar zakopana v skrbi.

Uredila je tako, da bo njen oče pri orgljah, sama bo pa taktirala. Izbrala je tudi vse solo pevce in pevke. Za vsak glas, za vsako kretnjo je bila gotova, vendar se ni mogla znebiti nekega strahu in trema.

Jamarjeva Francka, ki je ves čas redno posečala vaje in se vživela v nov red, disciplino in delo pod taktirko pevovodkinje Cilke, je v svoji notranjosti in bistvu ostala še vedno "stara pevka". Bila je zelo neveščljiva Cilki za njene uspehe. Seveda pa tega ni pokazala. (Dalje prihodnjič.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri